

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

รายละเอียดของบทนี้ แสดงให้เห็นถึงระเบียบวิธีวิจัยหรือแบบแผนในการศึกษาเพื่อที่จะยังผลต่อการปฏิบัติในการวิจัย และให้ได้มาซึ่งข้อมูลตามความต้องการ และตรงตามวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ด้วย รายละเอียดในบทนี้จะแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 การนิยามตัวแปรและการวัด
- 3.2 ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การนิยามตัวแปรและการวัด

ความหมายในเชิงทฤษฎีได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 ดังนั้นความหมายในที่นี้ จึงเป็นการนิยามตัวแปรและการวัดโดยละเอียดซึ่งประกอบด้วย

3.1.1 พฤติกรรมการไม่ยอมรับต่อมาตรการแก้ไขปัญหาราจร

สำหรับตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมไม่ยอมรับต่อมาตรการแก้ไขปัญหาราจร หมายถึง การไม่ยอมรับต่อวิธีการแก้ไขปัญหาราจรที่เกี่ยวข้องกับผู้ค้าหน้าแม่แฝงลอย 3 มาตรการ คือ มาตรการทางเท้าสะอาดเพื่อประชาชน มาตรการเก็บค่าธรรมเนียมเข้าพื้นที่ และมาตรการจำกัดปริมาณรถ โดยที่ผู้วิจัยได้จัดระดับการวัดตัวแปรเป็นแบบจัดกลุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมไม่ยอมรับต่อมาตรการแก้ไขปัญหาราจร และกลุ่มที่มีพฤติกรรมยอมรับต่อมาตรการแก้ไขปัญหาราจร โดยใช้ข้อความ คือ

โดยภาพรวม เมื่อมีการนำเอามาตรการแก้ไขปัญหาราจรมาใช้ ท่านจะให้ความร่วมมือหรือไม่

() ไม่ให้ความร่วมมือ

() ให้ความร่วมมือ

และตัวแปรอิสระได้จัดระดับการวัดตัวแปรเป็นแบบจัดช่วง ยกเว้นการรับรู้ข่าวสารที่จัดระดับเป็นแบบจัดกลุ่ม

3.1.2 ทศนคติเชิงลบ

การรับรู้ข่าวสารน้อย หมายถึง การไม่เคยได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับมาตรการแก้ไขปัญหาราจรที่ใช้อยู่ในปี พ.ศ. 2540 จนถึงปัจจุบัน หรือนาน ๆ ครั้ง โดยแบ่งกลุ่มเป็น รับรู้เล็กน้อย (ไม่เคยได้รับรู้ นาน ๆ ครั้ง) และรับรู้มาก (สัปดาห์ละครั้ง มากกว่าสัปดาห์ละครั้ง และเกือบทุกวัน)

ความไม่สนใจ หมายถึง ความไม่สนใจเกี่ยวกับปัญหาราจร โดยจัดระดับการวัดตัวแปรเป็นแบบช่วง แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่ง ใช้ข้อความที่ใช้วัด คือ

- การติดตามข่าวคราวการแก้ปัญหาราจรเป็นหน้าที่สำคัญของคนกรุงเทพฯ(+)
- รัฐควรให้ข้อมูลเกี่ยวกับการแก้ปัญหาราจรที่สม่าเสมอ(+)
- ผู้ใช้ถนนควรรายงานสภาพการจราจรหากโอกาสอำนวย(+)
- ปัญหาราจรเป็นเรื่องน่าเบื่อ(-)
- การแสดงความเห็นผ่านสื่อมวลชนเป็นสิ่งที่ดี(+)
- การติดตามแนวทางการแก้ปัญหาราจรทำให้เสียเวลา(-)
- ท่านจะให้ความร่วมมือในการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ปัญหาราจรทุกครั้ง(+)

ความไม่พอใจ ในที่นี้หมายถึง ความไม่พอใจต่อมาตรการแก้ไขปัญหาราจร ดังนั้นผู้วิจัยจึงรวมทัศนคติเกี่ยวกับมาตรการแก้ไขปัญหาราจรทั้งสามมาตรการที่กำหนดไว้ โดยจัดระดับการวัดตัวแปรเป็นแบบช่วง แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่ง ใช้ข้อความ คือ

มาตรการทางเท้าสะอาดเพื่อประชาชน จะทำให้

- รายได้ของพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่แผงลอยลดลง(+)
- ท่านเสียค่าใช้จ่ายในการเช่าแผงในตลาดเพิ่มขึ้น(+)
- ท่านเสียเวลาในการขายนานขึ้น(+)
- ท่านต้องขึ้นราคาสินค้า เพราะต้องบวกค่าเช่าพื้นที่(+)
- ท่านขายของได้ง่ายขึ้น(-)
- ท่านปลอดภัยจากอุบัติเหตุเฉี่ยวชน(-)
- ท่านปลอดภัยจากการถูกเจ้าหน้าที่เทศกิจเอาเปรียบ(-)

ท่านมีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น(-)

มาตรการเก็บค่าธรรมเนียมเข้าพื้นที่ จะทำให้

ท่านเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น(+)

รายได้ของพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่แผงลอยลดลง(+)

ท่านขายของได้น้อยลง(+)

ถือเป็นการละเมิดความเป็นส่วนตัวของท่าน(+)

ท่านขายของได้ง่ายขึ้น(-)

ท่านปลอดภัยจากอุบัติเหตุเฉี่ยวชน(-)

ท่านปลอดภัยจากการถูกเจ้าหน้าที่เทศกิจเอารถเอาเปรียบ(-)

ท่านมีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น(-)

มาตรการจำกัดปริมาณรถ จะทำให้ท่าน

ท่านเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น(+)

รายได้ของพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่แผงลอยลดลง(+)

ถูกค้าลดลง(+)

ไม่สะดวกต่อการเดินทาง(+)

ท่านขายของได้ง่ายขึ้น(-)

ท่านเดินทางได้รวดเร็วขึ้น(-)

การได้ยินได้ฟังของท่านดีขึ้น(-)

ท่านมีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น(-)

หลังจากนั้นจึงนำข้อความทั้งหมดมารวมกันเป็นความไม่พอใจต่อมาตรการแก้ไขปัญหารถจักรยาน

3.1.3 ความเชื่อเชิงลบ

ความเชื่อว่าการปฏิบัติตามมาตรการแก้ไขปัญหารถจักรยานจะทำให้ตนเองไม่ได้รับความสะดวกสบาย โดยใช้ข้อความ คือ ท่านเชื่อว่าการปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าว จะทำให้ท่าน

ลำบากในการเดินทาง

ไม่สามารถตั้งขายที่ใดก็ได้ เพราะจะถูกจับกุม

ไม่สะดวกต่อการขนส่งสินค้า

ไม่สะดวกในการขายสินค้า

ความเชื่อว่าหากปฏิบัติตามมาตรการแก้ไขปัญหาราจรจะทำให้ตนเองไม่ได้รับประโยชน์
โดยใช้ข้อความ คือ ท่านเชื่อว่าการปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าว จะทำให้ท่าน

เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในการขนส่ง

รายได้ของท่านลดลง

เสียลูกค้าจำนวนหนึ่งไป

เสียเงินเพิ่มในการหาแหล่งขาย

ความเชื่อว่าการปฏิบัติตามมาตรการแก้ไขปัญหาราจร จะไม่เกิดประโยชน์เพราะ
เจ้าหน้าที่ไม่จริงจังในการปฏิบัติงาน โดยใช้ข้อความ คือ

เจ้าหน้าที่ไม่ต้องการปฏิบัติตามมาตรการแก้ไขปัญหาราจรเพราะสูญเสียรายได้

เจ้าหน้าที่เลือกปฏิบัติต่อผู้ขาย

เจ้าหน้าที่ใช้เป็นช่องทางในการแสวงหาประโยชน์

ไม่สามารถแก้ไขปัญหาราจรได้ เพราะหน่วยงานที่รับผิดชอบไม่ได้บังคับใช้

กฎหมายอย่างเข้มงวด

3.1.4 ค่านิยมเชิงลบ

ค่านิยมรักความสะดวกสบาย โดยใช้ข้อความ คือ

ท่านชอบขึ้นรถประจำทางในที่ที่ท่านสะดวก

การใช้บัตรเอทีเอ็ม ทำให้ได้รับความสะดวก

ท่านชอบใช้สิ่งที่มีผู้คิดเอาไว้แล้วมากกว่าที่จะคิดเอง

ท่านต้องการให้มีการขายของริมทางเท้าเพราะทำให้ผู้ซื้อสะดวก

ค่านิยมรักอิสระเสรี โดยใช้ข้อความ คือ

ท่านเลือกอาชีพค้าขาย เพราะไม่ต้องการเป็นลูกน้องใคร

ท่านชอบเดินทางไปไหนมาไหนคนเดียว

ท่านชอบแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง

ท่านชอบตัดสินใจเรื่องสำคัญ ๆ ด้วยตนเอง

ค่านิยมขาดความเป็นระเบียบวินัย ใช้ข้อความ คือ

การเข้าคิดเพื่อทำกิจกรรมร่วมกับคนอื่นทำให้เสียเวลา

การที่กทม.ปรับผู้ที่ตั้งขยะลงบนถนนก็ไม่ได้ช่วยให้ถนนสะอาดขึ้น

บางครั้งเราต้องละเมิดกฎจราจรเพราะทำให้เราไปได้เร็วกว่าคนอื่น

การละเมิดกฎเกณฑ์บางอย่างเป็นสิ่งที่ดีกว่าถ้าเราจะได้ประโยชน์

โดยที่ในแต่ละข้อคำถามของความเชื่อและค่านิยม ใช้ระดับการวัดแบบจัดช่วง แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่ง

การให้คะแนน

เนื่องจากมีตัวแปรที่เป็นการวัดความรู้สึกภายในของกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นในการวัดทัศนคติในด้านความไม่พอใจต่อมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติด จึงเป็นการสร้างมาตรวัดในลักษณะของการที่ให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็น หรือความรู้สึกต่อข้อความเหล่านั้น โดยดัดแปลงจากมาตรวัดแบบลิเคิร์ทเพื่อช่วยให้ตัวแปรที่ต้องการวัดมีความผันแปรของคะแนนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อันจะสามารถทำการวัดตัวแปรต่าง ๆ ได้ดีขึ้น เพราะฉะนั้น ข้อความที่แสดงถึงความพอใจหรือไม่พอใจต่อมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติด จึงเริ่มจากไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งไปจนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง ข้อความของมาตรวัดจะมีทั้งเชิงบวก และเชิงลบ ซึ่งให้คะแนนของแต่ละข้อความดังนี้

<u>เกณฑ์การให้คะแนน</u>	<u>การแปลความหมาย</u> <u>เชิงบวก</u>	<u>การแปลความหมาย</u> <u>เชิงลบ</u>
0.01-0.80	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
0.81-1.60	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย
1.61-2.40	ไม่มีความเห็นปานกลาง	ไม่มีความเห็นปานกลาง
2.41-3.20	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
3.21-4.00	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3.2 ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ค้าหาบเร่แผงลอยที่ประกอบอาชีพในเขตกรุงเทพมหานคร

หน่วยในการวิเคราะห์ ได้แก่ ผู้ค้าหาบเร่แผงลอยที่ประกอบอาชีพในเขตราชเทวี สัมพันธวงศ์ และบางกะปิ กรุงเทพมหานคร

การสุ่มตัวอย่าง ขั้นนี้จะทำหลังจากที่ทำการรอบการสุ่มตัวอย่างเสร็จแล้ว ซึ่งประชากรที่เป็นตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการสุ่มตัวอย่างจากผู้ค้าหาบเร่แผงลอยในเขตราชเทวี สัมพันธ

วงศ์ และบางกะปิ ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 262 ราย (ดูตารางที่ 2 ประกอบ) โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน สามารถแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 เลือกจังหวัดที่ทำการวิจัย โดยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เพื่อที่จะศึกษาผู้ค้าหาบเร่แผงลอยที่ประกอบอาชีพในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อความสะดวกในการเดินทาง และจากการวิเคราะห์เกี่ยวกับการเกิดปัญหาจราจร

ขั้นตอนที่ 2 เป็นการสุ่มตัวอย่างระดับเขต โดยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง โดยเลือกศึกษา 3 เขต ประกอบด้วยเขตราชเทวี สัมพันธวงศ์ และบางกะปิ เนื่องจากเขตทั้งสามเป็นเขตที่มีปัญหาจราจรที่เกี่ยวข้องกับผู้ค้าหาบเร่แผงลอยเป็นจำนวนมาก

ขั้นตอนที่ 3 เป็นการสุ่มตัวอย่างระดับพื้นที่ ด้วยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย โดยวิธีการจับสลากตามสัดส่วนของพื้นที่ในเขตนั้น ๆ

ขั้นตอนที่ 4 เลือกผู้ค้าหาบเร่แผงลอยจากพื้นที่ต่าง ๆ ในขั้นตอนที่ 3 โดยใช้สูตรกำหนดขนาดตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายของ Parel และ คนะ (1973) ดังนี้

$$n = \frac{N(Z^2) p (1-p)}{Nd^2 + (Z^2) p (1-p)}$$

เมื่อ n คือ ขนาดของตัวอย่างที่ต้องการ

N คือ ขนาดของประชากรทั้งหมด

Z คือ ค่าพื้นที่ภายใต้โค้งปกติ ณ ที่นี้ได้ตั้งไว้ว่า การสุ่มตัวอย่างครั้งนี้จะสามารถอ้างถึงประชากรร้อยละ 95 ดังนั้น ค่า $Z = 1.96$

p คือ สัดส่วนของเรื่องที่ศึกษา โดยกำหนดค่า $p = .5$

d^2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนสูงสุดที่ยอมรับได้ในการคาดประมาณตัว ในที่นี้ตั้งไว้ .1

เมื่อได้จำนวนตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเป็นระบบจากรายการร้านค้าหาบเร่แผงลอยซึ่งเรียงตามลำดับก่อนหลัง โดยทำการกำหนดอันดับราคาขั้นของการสุ่มเพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่างที่จะเป็นตัวแทนของประชากรดังกล่าว โดยการใช้สูตร

$$i = N/n$$

เมื่อ i คือ อัตราภาคชั้นของการสุ่มตัวอย่าง

N คือ จำนวนประชากรทั้งหมด

N คือ จำนวนประชากรตัวอย่างที่ต้องการ

เมื่อได้อัตราภาคชั้นของการสุ่มแล้ว ให้ลำดับหมายเลขโดยการนับไปตามลำดับของอัตราภาคชั้น จากนั้นเรียงลำดับไปเรื่อย ๆ ตามรายชื่อรายการที่มีอยู่จนครบตามที่ต้องการของแต่ละพื้นที่ในแต่ละเขต (ดูตารางที่ 2 ประกอบ)

ตารางที่ 2 : ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

เขต	จำนวนประชากรทั้งหมด	ขนาดตัวอย่างจากการคำนวณ	จำนวนตัวอย่างที่ได้รับ	จำนวนตัวอย่างที่ใช้ได้
ราชเทวี	1,356	90	90	89
สัมพันธวงศ์	664	84	84	81
บางกะปิ	952	88	88	88
รวม	2,972	262	262	258

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ทำการสัมภาษณ์ประชากรเป้าหมายคือผู้ค้าหาบเร่แผงลอย ซึ่งแบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ส่วน

ส่วน ก. เป็นส่วนนำ ประกอบด้วยข้อมูลพื้นฐานด้านประชากรและสังคมของผู้ตอบ

ส่วน ข. เป็นส่วนเกี่ยวกับข้อมูลด้านความรู้ ความคิดเห็นของผู้ตอบ

ส่วน ค. เป็นส่วนเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อมาตรการแก้ไขปัญหาจราจร

แบบสอบถามในส่วน ก. เป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ ประกอบด้วยข้อมูลพื้นฐานด้านประชากรและสังคม อาทิ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ภูมิลำเนาเดิม และรายได้จากการประกอบอาชีพ

แบบสอบถามในส่วน ข. จะเป็นข้อมูลด้านความรู้ ความคิดเห็นของผู้ตอบ ได้แก่ การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติด ความรู้สึกความสนใจ/ไม่สนใจปัญหายาเสพติด ค่านิยมรักความสะอาดสบาย ค่านิยมอิสระเสรี และค่านิยมขาดความเป็นระเบียบวินัย

แบบสอบถามในส่วน ค. จะเป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติดใน 3 มาตรการ คือ มาตรการทางเข้าสถานเพื่อประชาชน มาตรการเก็บค่าธรรมเนียมเข้าพื้นที่ และมาตรการจำกัดปริมาณรถ ตลอดจนพฤติกรรมที่ไม่ยอมรับต่อมาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติด

การสร้างแบบสอบถาม

ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 การวิจัยเอกสาร โดยการศึกษาค้นคว้าจากตำรา เอกสารงานวิจัย และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามให้สามารถสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 การหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามไปปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านสังคมวิทยา มานุษยวิทยา และการศึกษา ตรวจสอบเนื้อหาความสมบูรณ์ของเครื่องมือ

หลังจากนั้นจึงนำแบบสอบถามที่ได้แก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดสอบแบบสอบถาม (pre-test) เพื่อหาจุดบกพร่องของแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้นมา โดยการนำแบบสอบถามดังกล่าวไปทำการทดสอบกับผู้ค้าหอบเร่แผงลอยในเขตบางรัก จำนวน 27 ราย จากนั้นจึงนำมาทดสอบความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์คำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (reliability coefficients) แบบอัลฟาของแบบสอบถามในแต่ละชุดคำถาม เมื่อได้ค่าความเชื่อมั่นสูงแล้ว จึงนำจุดบกพร่องที่พบในการทดสอบแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขให้เกิดความเหมาะสมและมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น แล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลจริง (ดูรายละเอียดจากภาคผนวก ข.)

3.4 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนแล้ว ผู้วิจัยได้จัดเตรียมข้อมูลเพื่อจะนำไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

1. การบรรณาธิกรณข้อมูล ผู้วิจัยได้ตรวจสอบแบบสอบถามทุกฉบับ เพื่อตรวจสอบความครบถ้วนของจำนวนตัวอย่างที่เก็บมา ตรวจสอบความชัดเจนของรายการในแต่ละฉบับ และตรวจสอบความเป็นไปได้ของรายการเพื่อดูความสมบูรณ์ถูกต้องในการลงรหัสเลขหมายประจำแบบสอบถาม พบว่า แบบสอบถามนี้ได้รับกลับคืนมาทั้งหมด 262 ฉบับ สามารถใช้ในการวิเคราะห์ได้ 258 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.47 ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาทั้งหมด ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ 2

2. การเตรียมข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาสร้างรหัสและลงรหัสเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ทางสถิติ

3. ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อแปรผลข้อมูลตามระเบียบทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Sciences for Windows : SPSS for Wins) ซึ่งคำนวณค่าสถิติพื้นฐาน และค่าสถิติอื่น ๆ ที่เหมาะสม เพื่อใช้ในการพรรณนาลักษณะทั่วไปและใช้ในการหาค่าของความสัมพันธ์ตามสมมติฐานต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- อธิบายลักษณะของข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างโดยการเสนอตารางการแจกแจงความถี่ อัตราส่วนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- การทดสอบค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบอัลฟา เพื่อทดสอบความเชื่อมั่นของระดับการวัดแบบจัดช่วง
- การทดสอบค่าเมตริกซ์ความสัมพันธ์ เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติความเชื่อ และค่านิยมเชิงลบ โดยใช้ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
- การวิเคราะห์ด้วยตารางไขว้ เพื่อทดสอบนัยสำคัญระหว่างการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับมาตรการแก้ไขปัญหายาจราจรน้อยกับพฤติกรรมการไม่ยอมรับต่อมาตรการแก้ไขปัญหายาจราจร ซึ่งให้ค่าสถิติที่สำคัญ คือ ไคสแควร์ (chi-square หรือ χ^2) โดยใช้ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
- การวิเคราะห์จำแนกประเภท โดยใช้วิธีวิเคราะห์แบบทางตรง (direct / standard) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่มีระดับการวัดแบบจัดช่วงกับตัวแปรตามที่มีระดับการวัดแบบจัดกลุ่ม ซึ่งให้ค่าสถิติที่สำคัญ คือ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละกลุ่มย่อยของแต่ละตัวแปร โดยใช้ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05